

PŘÍLOHY

SME_M1_001_t_1

Esej „Můj prázdninový zážitek“

Mám hodně prázdninových zážitků. Jak všem, líbí se mi prázdniny, ale já jsem to udělala svým povoláním: pracuji v kanceláři, organizuji svátky a prázdniny. Díky své práci se má prázdninová zkušenost ještě zvětšila. Teď už přesně vím, jak lepší strávit svůj čas, jak dobře zorganizovat svou nejoblíbenější činnost.

Obvykle o prázdninách všichni chtějí udělat něco zajímavého, originálního, toho čeho nedělají v pracovní dny. A to je jasné: když člověk udělá něco nového, on má odpočinek od minulé činnosti. A proto ~~všechno, co chs~~ cokoli může stát zážitkem. To je velké pole, kde jsou hobby, sport, hudba, tance nebo prostě pasivní odpočinek, například ~~spá~~ dobrý spanek.

Co se týká mě, me wíkendu nejhlavnější princip je „udělej všechno, co chceš“, Já mám rada rozmanitý, mnohotvarný odpočinek.

O zimních prázdninách upřednostňuji pasivní odpočinek: jenom spím, jím a vůbec nic nedělám.

O letních prázdninách ~~jsem~~ nejčastěji ziju na venkově. Pro mě to je nejpříjemnější místo: čerstvý vzduch, čistá voda a zeleň dělá zázraky se mnou.

A hlavním dobrodružstvím léta se stává pro mě (jak pro mnohých jiných milovníků rockové hudby) festival rockové hudby „Našestvíje“. V podstatě název leží hra slov: naše – to je název radia (Náše radio), který zorganizuje ten festival, a slovo celkem označuje „vpád“ (jako vpád našich – těch, kdo poslouchá takovou hudbu). A také heslo tohoto festivalu je „Já jsem zažil Našestvíje“ (nejčastěji to bylo napsáno na tričkách). V ruštině sloveso z toho to hesla „nepeXXX“ (zažít) má dva významy: zažít a vytrpět, tak to je také hra slov, která byla {schopná|srozumitelná}<st> všem účastníkům, protože podmínky ubytování byly opravdu hroznými, a každý to musel vytrpět: někdo spal na zemi, všichni jedli málo nebo nejedli vůbec, nespali a také někdy přelo – to trvalo tři dny, ale nám to nevadilo: všichni měli dobrou náladu, byli přátelští a všem všechno líbilo, protože emocii od té dobré hudby kompenzovali všechny nedostatky. Já jsem viděla to jenom na {tom}<in> festivalu. Ale samozřejmě to není jediný hezký zážitek a nemohu říct, že nejlepší. Líbí se mi také folklorní svátky, například masopust, nebo vánoce. V Nižném Nevgorodě je pěkné místo v přírodě, kde oslavují takové svátky. Tam vždycky bývá velmi veselo a hodně sympatických lidí, díky tomu se objevuje moc dobrá atmosféra.

Tak to záleží na situaci, jak získat hezký zážitek. A kdo by si co nevybral, vždycky je velmi důležité udělat něco pro své prázdniny: všestranně jich

připravít. Jenom v takovém případě budeš mít spokojenost se svého volného času.

Podle názora Oldosa Chakslí, lidstvo zahyne jenom proto že neumí odpočívat: když člověk nic nevkládá v své aktivity, činnosti, on nemá vyvoje svého ducha, a bez toho lidstvo dlouho žít nesmůže.

Myslím, že o tom musíme přemyslet. Máme jenom jeden život a proto nemusíme ztratit ani chvilku.

SME_M1_002_t_1

Moje Praha

Zlatá Praha, matka měst, srdce Evropy, stověžatá Praha – to jsou výrazy, které dobře popisují připoutující krásu jednoho z nejhezčích měst ve sSvětě. Ale pro mě to je určitě magická Praha. Nelíbí se mi moc její turistická tvář, ale vždycky objevuji něco nového, zvláštního, co mi úplně upoutá. Často tak bývá, že jdu do jednoho místa, a pak se ocitám v jiném,

Jako by za těmi turistickými dekoracemi se Praha skryvala, zase nahodou vypátrat ji byvá vždy tak neočekavané a nepochopitelné – jako v nějaké pohádce, jako by tu platí pravidla říší divů. To kouzlo je všude. Tajemné kampa a uličky Malé Strany – takové prosté a tiché, že vůbec nechápu, proč jsou tak přitažlivé, starobyly Karolinum, ve kterém zjevně cítíš dech času a Břevnovský klášter se klidnými sady, kde čas jako by ~~vůbec~~ neexistoval, a to spojení různých architektonických slohů, projevů svých dob – vo všem tom je nějaká záhada, kterou já už čtyři roky nemůžu odhadnout.“

SME_M1_003_t_1

Štěstí být ženou

Někdy jsem nerozmyslela, co je lépe – být ženou nebo mužem. Snad stejně, snad být dbrým člověkem. Tak z antologických důvodu, myslím, není velký rozdíl mezi zástupci obou pohlaví.

Z hlediska sociologického ani ženy ani muži nemají převahu, čas, kdy ženy neměli přístup k vzdělání a byli omezeny jen na plnění domácích povinností a dobrovolnou charitativní práci, už uplynul. Teď rovnost obou pohlaví je samozřejmostí, a ženy zástupují muži praktickey ve všech tradičně mužských povoláních,

Jistě, v psychologii se dá najít hodně odlišného mezi muži a ženami. Na štěstí. To není ta věc, kterou máme vyrovnávat, Různé názory na svět, různé způsoby živobytí ~~de~~ obohacují život, doplňují jeden druhého a tak můžeme žít spolu.

Pravděpodobně jedinné věc, kvůli které můžu říci, že jsem ráda, že jsem ženou, je mateřství. Není třeba psát o štěstí, kdy v tebe t'ouká ještě jedné srdéčko, jednou se objeví nový, samostatní člověk a když kojíš své dítěte a tak dále, ~~V tom~~ Kromě toho, v zrození dítěte je ještě nějaký hlubší smysl – můžeš cítit spoj času, vidět, jak se stavá život. Jak říká, hlavní postava filmu Chaotice Ana – Není možné mě zabit, protože jsem matka dobrého člověka. A tato spojenost s filozofickou kategorií „věčného ženství“ jako s pramenem věčného života, pocit, že jsem její součástí naplňuje mi štěstím, že jsem ženou.

SME_M1_004_t_1

Co je pro mne letní škola v Praze.

Kurz se ještě nekončil, ale já už přemyslím, co je pro mne Letní škola. Možná že tuto otázku si pokládám, abych mohla něco změnit a využít nejvic z toho pobytu.

Zaprve to je vynikající možnost bydlet v Praze, uvidět vlastními očima Karolinum, studova se na filozofické fakultě nejstarší univerzity ve střední Evropě, navštívit starou radnice a stát se medijnem hvězdou.

Samozřejmě ještě důležitější důvod je že můžu mít hodně praxe z češtiny, a prostě mluvit česky, co pro mne je velká radost.

Kromě toho zde se máme možnost seznámit s různými jazyky a kulturami, stykat se s zajímavými lidmi, každý z nichž má svůj zvláštní život. Vždycky mi zaujímá odhadnout národnost člověka, proč on se učí češtinu, jak přijel do Letní školy a jaký má jiné zájmy.

Nakonec, na Letní škole je dost exurzí a výletů, máme velmi ~~těsný~~ {bohatý} <in> program, který pomáhá uznát víc o české kultura, společenském životě a národním myšlení.

Tak já už teď přesně vím, že Letní škola slovanských studií bude vynikajícím zážitkem, který bude mít důležité a nezapomenutelné výsledky pro můj život.

SME_M1_005_t_1

Má rodina.

Má rodina je velká. Mám otca, matku a dvě sestry.

Můj otec jmenuje se Adam. Pracuje jako mechanik. Má narozeniný třináctého Ledna. Otcu je triapatdesat let. Má matka je mladší než otec o pět let. Jmenuje se Eva. Má narozeniný desátoho Března. Má starša sestra jmenuje se Eva. Ta je vdana, má svůj byt, kde bydlí se sveym manželem. Má druhá sestra jmenuje se Eva. Ta je mladší nez Eva o dva roky, a má pětadvacet let. Obě mé sestry pracují jako učitelky.

Miluji svou rodinu.

SME_M1_006_t_1

Můj byt.

Bydlíme v devětipatrovém domě na sedmém poschodí. Můj byt má tři pokoje, dva balkony, kuchyň, spiž a veškeré příslušenství.

V obývacím pokoji máme napravo stěnu, naproti pohovku z dvěma křesly a televizor v rohu. Mám svůj pokoj. V něm jsou stůl vedle okna, napravo dvě skříně a nalevo postel a gauč. V ložnici jsou postel, stůl s poličkou na knihy a televizor.

Můj byt je pěkný a pohodlný.

SME_M1_007_t_1

Nekulturní program.

Pořád se jedná o vyučování a kulturní program návštěvníků letní školy. Ale myslím si, že zajímavější, působivější a často i užitečnější pro vyučování je právě ten program "nekulturní". Na tom, jaké hospody nebo disco navštívíš, jak často a s kým budeš sedět na schodech před Kajetánkou, záleží, kolik budeš mít kamarádů a budeš-li mít příležitost používat češtinu v běžné komunikaci (ačkoliv i na internetu) ve své rodné zemi, jaké zážitky budeš mít a bude-li čeština zařazena do tvého osobního života, budeš-li ji vnímat jako uživatelný jazyk (a nejen „něco“ z učebnice), jazyk porozumění a dobrých vzpomínek.

Co se týče osobně mne, největší dojem mám právě z těch disco, kde jsme tančili přes noc každý víkend (a někdy ještě i během týdnu). Ráda jsem, že mi tentokrát podařilo vyvážit vyučování, kulturní a nekulturní části programu a osobní prožitky.

/SME_M1_008_t_1

Moje oblíbené město.

Když {někdo mi -> mi někdo} říkal, že má rád nějaké město, nemohla jsem ještě před pěti lety pochopit, co to vlastně znamená. To může být hezké, můžou se ti líbit nějaké budovy, ale to jen město, jak to - milovat ho milovat ho celé město.

Ale pak jsem přijela do Brna. Pamatuji dodnes, jaký jsem měla dojem z toho prvního výletu do Brna. Pamatuji, jak jsem vyšla z nádraží ohledla jsem a uviděla Petrov a v mé duši jako by se vznášeli bublinky a celá já se vznášela za nimi. Pak jsme šly s kamarádkami na procházku po městě. Hezky svítlo sluníčko a slyšela jsem jak hučí mé srdce. To bylo opravdu nezapomenutelné! Líbilo se mi všechno-Petrov s gotickou katedrálou sv. Petra a Pavla, náměstí Svobody, kostel sv. Jakuba, divadlo Husa na provázku, malé uličky a také usmívající lidé-vypadali tak šťastní.

Za rok přijela jsem do Brna na stáž. Uviděla jsem, že Brno nejen krásné ale ~~historické město~~, také intelektuální město: jsou tu výstavy, divadla, kina, konají zde literární a kulturní akce. Kromě toho to je studentské město. Tak to umělecké a vědecké záaměření získává lehčí charakter.

Pořád jsem se cítila v Brně šťastnou, ~~žila tam~~ cítila {jsem}<in> , že žiji plným životem. Tak připadalo mi ~~hezky~~ {vynikající}<in> všechno, co se s námi dělo. Mám nejlepší vzpomínky na touto stáž.

Díky Brnu jsem také stala hlubší se učít češtinu, uvědomila jsem si tam, že opravdu miluji tento jazyk a touto zemi. Dodnes mám moc ráda Brno. A teď už vím, co to je oblíbené město.

SME_M1_009_t_1

“Fimfárum“ Jana Wericha jako příklad moderní pohádky.

„Pohádky jsou jako řetěz... Obejmají Svět a spojují lidi odevšad,, (J. Werich)

Pohádka je velmi dávno známá jako žánr. Má určité charakteristické rysy. Během staletí uschovávala informaci o Světě a plnila výchovatskou funkci. Dodnes pohádka je moc používána tak že se přizpůsobila k současným požadavkům a tak se vzniká moderní pohádka.

Pohádky Jana Wericha – známého českého herce, dramatika, scenáristy a spisovatele – jsou krásným příkladem moderní pohádky. Jejím adresatem jsou nejen děti ale i dospelé. Dotýká se současných společenských problémů jako například opilství v pohádce „ Až opadá lístí z dubu.“ A dělá to s vynikajícím humorem (který mi jednák připadá specificky českým). Moderní svět se pronikává do pohádky také na úrovni chrontetopa ({img trojúhelník}<co> : „čert chodí z Budějovic“, „Dáblice“ atd.) a také na úrovni slova ({img trojúhelník}<co> loterie v pohádce “Splněný sen“).

Ale to se pořád pohádka, proto-že zachovává své charakteristické rysy. Za pervé, představeny zde tradiční postavy jako čert, král, gastrman, kovář aj., ačkoli jsou už zobrazeny jinak: čert není takovým zlým duchem nýbrž úspěšným obchodníkem. Za druhé, základem děje je zápas dobra se zlem, ale vítězství dobra je už výsledkem nějakých schopností člověka, a ne účastím kouzla. Například, František Nebojsa osvobodil hostinského jen díky své statečnosti (nebo lhostejnosti-to je už otázka). Přece ty ~~kouzlo~~ {čáry}<in> v pohádce pořád je: fimfárum to je ten samý kouzelný předmět.

Tak že, hlavní specifickou moderní pohádky je ~~to~~, že spojení nových a tradičních prvků a to na všech úrovních od kompozice a obsahu do slovesných prostředků.

Na závěr mám dodat že existence moderní pohádky ukazuje na to, že pohádka jako žánr se dodnes moc líbí jak dětem tak i dospělým a proto se bude rozvíjet dál.

SME_M1_010_t_1

Oldřich Mikulášek napoprvé.

Uslyšela jsem poezii Oldřicha Mikuláška poprvé v životě. Byla to báseň „Mé dvanáctero.“ To je velmi lirické dílo o tom, jak muž zbožňuje ženu, jak celý jeho život je zárukou života jejího.

To se odráží v kompozici, když prvních deset částí se končí optimistickým, svědomitým „budu“, akceptovaným navíc pozicí po pomlčce, a pak to změní v jedenácté části konečnou frází „budu bez naděje“ a v finalní dvanácté – „budeš, „ v mém neslyšitelném nářku“ a to zesíluje pozicí konce básně.

Díky takové soustavě, že poslední sloupek se kontrastuje s celým dílem, čtenáře mají velký dojem a chce se jim přechít to znovu, alespoň nechat projít všechno hlavou.

Napětí podporuje také změna kvantity sloupků: dva kratších se střídá s jedním delším, pak tři kratších s jedním delším, a pak tři kratších dvěma delšími, ve kterých, jak {jsem}<in> už zmínila, mění se konečné verše. Tak že smyslový důraz posledního verše autor podtýká také změnou kvantity sloupků.

Opakování je silný poetický prostředek. Mikulášek jej také používá v básni „Naše Indie“, ale teď {se}<in> už opakují se začátek sloupku: „chtít, chtít, chtít“.

Dá se říci, že Oldřich Mikulášek hodně používá bohatství různých poetických prostředků, aby působil co nejvíce na čtenáře. I když často to dojemné vyprávění o lásce bývá dost smytné, hlavní ~~nastroj~~ nálada mikuláškovy tvorby je vitalnější než mnohých básníků druhé poloviny dvacátého století, proto že ve lyrickém světě zní hlas „radostiplné lásky a bloudivého žití“ (Oda na radost).

SME_M1_011_t_1

Narodila jsem se v Nižním Novgorodě a ten se mi velmi líbí. Mé rodné město je velmi krásné, je tu hodně míst, na které se můžete podívat a já o nich můžu dost povídat, proto že ty pamatují na mnohá události z minulých staletí. Ale myslím, že nejdůležitějším a nejzajímavějším místem je Kreml, ten je historický střed města, odsud je dobře začínat seznámení s N. N. Kníže Georgij Vsevolodovic v roce 1221 rozhodl vybudovat nové město na horách, které se jmenují Ďatlovy, mezi řekami Volga a Oka, místo jejichž splynutí se jmenují strelka (střelka). Tuto krajinu Georgij Vsevolodovič považoval za krásnou a vhodnou pro obranu, proto že ze všech stran hrad byl zabráněn horami, vysokými břehy řek a lesem. V té době N. N. stál na hranici Ruska. Samozřejmě hrad byl dřevěný, kamenná pevnost se postavila až v 16. století. Můžeme ji pozorovat teď, od té doby se rozpadla jenom jedna věž. Pojdme dovnitř! Chcete-li můžeme se projít po zdi. Dříve město bylo jenom uvnitř Kremlu. V každém obci byl chrám, to byla nejdůležitější věc, a proto sobor Michaila Archangela byl založen dřív než zdi Kremlu. Potom se město stále širilo se objevily Verchní posad (horní, posad - to je řada domů, jako ulice) a Nižní {(dolní)}<in> posad. Nižní Novgorod se

postupně rozrostl do dnešních rozměrů a během staletí se ještě zúčastnil mnohých historických dějů, ale zde skončíme. Doufám, že se procházka Vám líbila.

SME_M1_012_t_1

Ačkoliv v srpnu stále ještě je tak zvana okurková sezóna (kvůli tomu, že hodně lidí z velkých měst odjíždí na venkov) v Praze tento srpen bude dost zajímavým.

I když všechna divadla mají prázdniny budou se konat představení na letních scénách. Nejzajímavější tradičně budou shakespearovské slavnosti - nejstarší a největší open-air divadelní festival v Evropě - a léto hereckých osobností - festival vyjemečných hereckých výkonů. A už 20. dvacátého srpna začne nová sezóna představením Cocktail 008 v Laterně magice.

Blízko k tomu bude ~~festiva~~ letní letná - mezinárodní festival cirkusu a nového divadla. Tento rok ještě větší.

Filmy bude promítat kinobus, také zajímavé jsou studentské filmy, jež budou představeny na festivalu Fresh Film Fest.

Milovníkům vážné hudby budou rádi navštívit mezinárodní hudební festival Dvořáková Praha 2010, který vůči desátému výročí sebral patnáct vynikajících hudebníků jako například Pieter Anderszeuski, Sol Gabetto, Dmitrij Hvorostovsky, Nicola Benedetti. Také v obecním domě se koncerty budou pokračovat. Čeká nás obzvláště koncert Eliny Garanče-hvězdy přenosů z metropolitní opery "Live" v Praze.

Ale snad nejvíc nás pobaví výstavy. Jsou tu Roky ve dnech ve městské knihovně, výstava Jana Kaplického v centru současného umění DOX, Neoklasicismus a Biedermeier ve Valenštejnském paláci a mnoho dalších. Každý si vybere co chce: 101. sto jedna mistrovská díla v Národní galerii nebo Vietnam v Praze v Muzeu hlavního města Prahy, Dílo K.H.Máchy v letohrá oboru Hvězda nebo Apoteóza lásky Alfonse Muchy v Obecním domě. Kromě toho musím připomenout, že každé první středě a čtvrtek {každého} <in> měsíce je vstup do mnohých muzeí zdarma.

Tak kulturní život musí být v Praze živým a vy můžete klidně nechat růst okurky na zahradě samy.

HRD_1C_170_t_1

Proč mám rád Českou republiku?

Je důležité pro každého občana a vlastence aby měl rád svojí vlast. Proto je to snadné téma pro Čechy, ale nikoliv pro mě jako pro cizinku. Ale i {i} bez tečky} <co> přesto mám Českou republiku také ráda a mám na to i své důvody.

Žiju v Praze už skoro 10 let a s každým rokem objevují víc a víc pozitivních stránek v tomto města a státu. {Můj} <in> první dojem z ČR byl poněkud zvláštní. Příliš malý, tichý, nikdy nikam nespěchající stát a lhostejní lidé, kter se v metru po sobě nekoukají a žijí svůj vlastní život. České cizí prostředí, cizí

jazyk, skoro všechno je jinak. Překvapení z toho, že autobusy jezdí podle rozvrhu a nemáš žádnou možnost na improvizaci. Přijede? Nepřijede? Vždycky přijede a v čašs! Se svátky a tradicemi jsme také měla malý problem. Absolutní kult Vánoc ale žádný Silvestr, skoro žádný, protože v 1 hodinu už se jde spat. Tohle všechno a ještě mnohem víc mě neustále překvapovalo a pak jsem začala dospěvat a moje už dospělá osobnost se formovala v prostředí, kter jsem jako malá holčička nechápala.

Malý, tichý a nikam nespěchající – to je skvělý stat, v něm se cítíš člověkem a máš čas přemýšlet, což je pro každou lidskou bytost nezbytné. Ti lidé nejsou lhostejní, jenom je moc nezajímá v čem si oblečeny a co máš za účes, proto se po tobě v metro nekoukají. Cizí jazyk je najednou stal srozumitelný a snadný. Zamilovala jsem se do českých televizních pořadů a filmů. Za těch 10 let si už nemůžu představit že bych přišla na zastávku a tam by nevisel jizdní řád, pak bych byla stracena. A nakonec ty Vánoce a Silvestr. Kult Vánoc je jenom stará a dobrá tradice a víra v něco svaýého a světléh což bylo zakázano za {během}<in> 70 let socialismu a na co jsme v Rusku úplně zapomněli.

Můj názor se změnil absolutně stoprocentně a teď když je mi 20 a studijnují {nejlepší}<in> českou univerzitu, mám trvalé pobyt v ČR, bydlím v Praze, četla jsem Babičku a Švejka můžu říct že Českou republiku mám ráda! Vy také?

HRD_1K_162_t_1

Proč mám ráda českou republiku?

Ačkoli jsem cizinka, která se nenarodila v Čechách, líbí se mi země, ve které již žiji. Myslím si, že se mi zde líbí také proto, že jsem zde již od svých čtyř let, tudíž nemám žádné jiné srovnání se svojí rodnou zemí. Na tomto území žiji osmnáct let, takže se mi zde líbí asi stejně jako jinému člověku, který se zde narodil.

Již odmala je mi vštěpována česká kultura. Po příjezdu do Čech to byly kamarádky, které mě učily česky a následně mateřská školka, základní škola a gymnázium, kde jsem se v českém prostředí očitávala {nacházely}<in> neustále. Myslím si, že Česko je pro mě mnohem větší rodina, než-li má rodná země – Rusko. Tím nechci říct, že na své kořeny zapomínám. Jako mi byla ve škole a mezi přáteli vštěpována česká kultura, doma naopak pouze ruská. A kdybych si měla vybrat, zda žít zde či v Rusku, stejně bych si vybrala Českou republiku. Mám zde vybudované základy, mám zde skvělé přátele, rodinu, vzdělání. Mám zde prostě celou svou budoucnost. Kromě těchto podstatných faktorů jsou zde dále jiné důležité. Miluji Prahu; její památky; její historický nádech; atmosféru, která je všude kolem, když se po Praze procházím. A také se mi velmi líbí český jazyk. Ať se mě zeptá kdokoli, pokaždé odpovím, že čeština je krásnější, než ruština. Jsou to oba dva nádherné jazyky, ale čeština je více zvučná, originálnější.

Myslím si, že je též velmi důležité mít správné přátele, kteří umí nám cizincům zde zpříjemnit pobyt. Já jsem to štěstí měla.

Jsem zde šťastná a spokojená.

HRD_JM_045_t_1

Místo, odkud pocházím

Už několik let žiji v České republice, mám české jméno a mluvím česky, ale nikdy nepřestávám být Ukrajinou. Ráda vzpomínám na své urajinské blízké a prátele, na léta stravena v rodném městě.

Dněpropetrovsk je velkoměsto, které se nachází ve středovýchodní části Ukrajiny. Na mapě ho najdeme velmi snadno – stačí sledovat tok Dněpru od Kijeva dolů. Je to město, které je svou rozlohou a počtem obyvatel srovnatelné s Prahou. Svou starobylostí se však s hlavním městem Čech nemůže srovnávat.

Dněpropetrovsk (původně Jekatěriloslav, na počest carevny Kateřiny II.) byl založen roku 1776. V té době se městečko v ničem nelišilo od tisíců jiných v carském Rusku. Skutečný blahobyt a vývoj přišel koncem 19. stol. s rozvojem průmyslu a vědy <.> Dnes je Dněpropetrovsk významným politickým, hospodářským, kulturním a vědeckým centrem Ukrajiny. Zde jsou soustředěny hlavní vysoké školy země, mezi jejichž absolventy jsou například bývalý ukrajinský prezident L. Kučma nebo dnešní premiérka J. Timošenková. Až do padu komunismu byl Dněpropetrovsk tzv. „zavřeným“ městem, kam měli cizinci jen velmi omezený přístup. Totalitní stát si tak chránil tajemství raketního průmyslu. Dnes dněpropetrovští vědci šíří {se}<in> svými špičkovými vesmírnými technologiemi slávu rodného města daleko za hranicemi Ukrajiny.

Mezi slavné dněpropetrovské rodáky patří Oxana Bajul, olympijská vítězka v krasobruslení. Zde začínala kariéra sovětského politika L. Brežněva. Město žije bohatým kulturním životem. Má několik divadel, operu, cirkus. S dějinami Dněpropetrovska – Jekatěriloslavre seznamuje své návštěvníky městské historické muzeum. V jeho bohaté sbírce můžeme spatřit také světový unikát – archaické kamenné figuríny, tzv. „baby“.

Návštěvníci města si hned všimnou množství zeleně na ulicích; stromů, trávníků, květin.

Dněpropetrovsk okouzljuje svými přírodními krásami. Město leží na obou březích slavné řeky. Nádherné panorama Dněpru, jehož šířka v těchto místech dosahuje 1,5 km, neodmyslitelně patří k obrazu města. Dněpropetrovsk se chlubí krásnými parky. Jeden z nich – ševčenkův park – představuje rekreační zónu na malebném skalnatém ostrovu. Zdaleka ne každé velkoměsto nabízí k odpočinku tak hezky zařízené pláže přímo nedaleko centra.

Neopakovatelný ráz mají dněpropetrovské mosty. Každý z nich je dílem nejen uměleckého, ale i technického génia, však průměrná délka mostů je zde přes kilomeXXXtr.

Dněpropetrovsk je město, které už v době vzniku bylo národnostně pestré. Ruština–se zde sousedí (a často se i mísí) s ukrajinštinou, přesto téměř nikdy nedochází k nedorozuměním a konfliktům.

Ukrajina prochází těžkým obdobím, ve kterém musí ustát hospodářskou a politickou krizi a obhájit svou nezávislost. Držím palce svým krajanům a svému městu, které je pro mě vždy tím nejhezčím.

HRD_JM_046_t_1

Honza v zákletém zámku

Na kopci poblíž malé vesničky stál prestý zámek. Říkalo se, že v něm straší duch. Každého, kdo tam přijde, v noci roztrhá.

Jednou přišel do vesničky Honza. Pršelo, jen se lilo. Honza hledal nocleh, a když se dozvěděl, že v zámku někdo nebydlí, hned se tam hnál, že se v zámecké posteli vyspí lépe než v chalupě na slámě. Stará Prášilka na něj volala, aby tam raději nechodil, ale Honza jako nic, šel si do zámku. Přešel přes můstek, otevřel brány a vešel dovnitř. Vstoupil do tmavého pokoje a skutečně spatřil krásu, o které se mu ani nezdálo. V rohu přepychou komnaty byla široká postel s nebesy, ustlaná hedvábnými peřinami. Honza shodil svoje mokré šaty, vyndal z prádelníku čisté prádlo a usnul na prachových polštářích jako dudek.

O půlnoci ho vzbudil nějaký hluk za dveřmi. Honza otevřel dveře a vyšel na chodbu. Před ním stál duch, všecek v bílém, v ruce měl rozsvícenou lucernu. Vedle něj na podlaze ležely motyka a lopata.

„Co strašíš?! Co nenecháš lidi v noci spat?!“ obrátil se na něj Honza.

Duch zachrastil řetězy a strašným hlasem zavelel: „Vem motyku a lopatu a pojď za mnou!“ Honza se na ducha naštvál: „Copak jsem tvůj otrok? Zvedni si to svoje nářadí sám. Dej mi pokoj.“

Duch neřekl nic, vzal motyku a lopatu a šel pryč. Honza však byl zvědav, co bude dál, a tak se vypravil za duchem.

Vstoupili do široké síně, kde byly v podlaze padací dvířka. „Zdvihni ty dvířka!“ rozkazoval Honzovi duch. „Sám si je zdvihni. Kdoví, co tam je.“ Duch zdvihl dvířka a po točitých schůdkách sestoupil dolů. V hloubce sklepa bylo plno netopýrů. Světlo duchovy lucerny je vyplašilo, proto létali kolem tlustých sloupů. Duch šel dál, Honza za ním. Na konci sklepa ležela hromádka bílých kostí a v podlaze byl vytesán kamenný kříž. „Vylom ten kámen!“ poručil duch Honzovi. „Jen si kopej sám, já jsem nic nezakopával,“ řekl na to Honza.

Duch vylomil kámen, vyhazoval lopatu hlínu, až se v jámě objevila měděná truhla.

„Zdvihni víko,“ poručil zase duch. „Truhla není moje, co bych ji otvíral.“ Duch odhodil víko a z truhly se rozsypaly dukáty do všech stran, jen se leskly.

„Vem si, co chceš. Co uneseš, bude tvoje,“ řekl Honzovi duch. Ale Honza zavrtěl hlavou: „Bůhví, co to jsou za peníze. Půjdu si raději lehnout nahoru do perin.“ Nechal ducha ve sklepě, a vrátil se do ložnice a sladce usnul.

Najednou pocítil, jak ho někdo budí. Vedle něj v měsíčním světle seděl na posteli duch. „Milý Honzo! Děkuji ti. Dobře ses zachoval. Kolik bylo před tebou lidí a všichni mě poslouchali jako beránci, vrhali se na dukáty. Tys mě jediný neposlechl. Za to tě odměním. Byl jsem kdysi pánem tohoto zámku. Byl jsem krutý a každému jsem jen poroučel. Trestal jsem bez milosti. Peníze byly mou jedinou radostí. Co jsem vydřel na svých poddaných, co jsem na obci křivě vysoudil, všechno jsem dával do té truhly a v noci jsem se chodil z toho zlata těšit.

Jednou dvířka zapdly, zůstal jsem pod zemí. Ráno mě nikdo nehledal, a když jsem křičel a naríkal, mysleli, že ve sklepě straší. Všichni se ze zámku rozutekli, zůstal jsem ve sklepě sám a nakonec umřel u svých peněz hlady. Ani po smrti jsem neměl klid. Každou noc někdo přišel, poroučel jsem mu, aby to dělal za mne.

Teprve tys mě vysvobodil. Vem všechno zlato a rozděl ho do tří díly. První díl dej chudákům, které jsem vydíral. Druhý dej obci, s níž jsem se křivě soudil. Třetí díl ať je tvůj, abys byl pánem na tomto zámku. Pochovej také moje kosti, abych už měl konečně klid.

Ráno se Honza vzbudil a nevěděl, jestli se to všechno stálo doopravdy nebo se mu jen zdálo. šel do sklepa, vykopal truhlu, zahrabal kosti, kříž vrátil na místo.

Na zámek se už hrnuli lidé. Stará Prášilka vzbouřila celou obec. Honza chtěl rozdávat lidem peníze, starosta ho však obvinil ze zlodějství <.>

Honza vyndal z kapsy cedulku, na které bylorukou starého pána napsáno, že celý majetek patří tomu, kdo přinese starostovi tuto ceduli.

Tak se Honza stal pánem celého kraje. Lidem se žilo dobře za jeho panování. Měli všeho dost a ještě jim {něco}<in> zbývalo, protože pilně pracovali.

HRD_K2_327_t_1

Příhoda s rozinkami a Štědrý den

Kája už pochopil, že škola není les. Co se mu tam nejvíce líbilo? Bylo to náboženství. Doma už o tom mluvili hodně, ale ne tak pěkně jako ve škole pan farář. On vyprávěl o stvoření světa tak hezky, že Kája nespustil z něj oči. Ten příběh tak líčil krásně, že nikdo jiný to tak neuměl. Mluvil jak bůh každému člověku přidělí anděla, aby ho v těžkých chvílích chránil. Povídal také o tom, že když lidé hodní, tak se anděl směje, ale když konají zlo, tak on pláče. Kája pak řekl, že jeho táta pověděla o tom, že mu bůh přidělil dva anděle, jinak by si už

dávno mohl zlomit vaz. Pan farář mu na to řekl: „To ty asi hodně zlobíš!“ Bylo to jen takové škarlení, protože měl Káju velice rád.

Vyprávění bylo přirušeno, protože pan farář musel odejít, ale poslal místo sebe dceru. Chlapci dívka se nelíbila. Povídal: „Kde pak holka! Vlasy má jako kluk. Ta nám toho moc nepoví!“ Zlobil se...

Za nějakou dobu se vrátil pan farář, a tak Kája měl velkou radost. Chlapec totiž ho velice obdivoval. Zdalo se mu, že je skvělý a byl s panem bohem!

Jednou maminka stonala a měl k nim domů přijít pan farář. Byl to pro ně svátek. Pěkně doma uklídili, na stůl dali hezký obrous a zapálili svíčku.

Když přišel k nim pán farář s brašnou, kterou tak obdivoval malý chlapec. Okamžitě zašeptal svému učiteli na ucho: „Prosím, já ji chci nést.“ Pak spolu odešli. Cestou se zastavili u kostela. Kája se pokřížoval jak ho naučila maminka. On dobře věděl, že v kostele je Ježíš Kristus a žehná všem lidem. Ukazovačkem zaklepal na dveře. Pan farář se chlapce zeptal: „Proč klepeš na dveře?“ Kluk odpověděl: „Myslím, že tady bydlíte.“ Ale jeho učitel mu pověděl, že bydlí kousek vedle. Doma u faráře Káju pohostili a on byl radostí bez sebe.

Cestou domů se chlapci honilo spoustu věcí. Měl radost, že nemusí do školy, že pan farář má maminku jako on a že nebydlí v kostele.

Blížil se Štědrý den. Kája si přál hodně dárků. Sníl o nafoukovací harmonice a o natahovacím panákovvi. Maminka mu řekla, že to všechno dostane, jestli bude hodný. A on byl. Ve škole ho chválili. Pan farář řekl: „Vychováváte ho dobře. A protože vedete chlapce k bohu, tak vás nikdy nezarmoutí.“

HRD_K5_333_t_1

Příhoda s rozinkami a Štědrý den

Kája už pochopil, že škola není les. Co se mu na ~~ní~~ škole líbilo, bylo náboženství. Páan farář jim vykládal o stvoření ~~stváření~~ světa. a Kája při tom výkladu nespustil oči z farářových rtů. Mnoho o tom doma slyšel, ale takhle pěkně to uměl jen farář.

Jednou páan farář vykládal o andělu strážném, že Bůh každému člověku jednoho přidělí, aby ho chránil od zlého. Když je člověk hodný, tak se anděl usmívá, když zlý, tak pláče. Tu se Kája přihlásil a řekl, že teta pekařovic říká, že on má dva strážné anděly, jinak by si už zlámal vaz. Páan farář mu na to jen řekl, že asi moc zlobí.

Páan farář měl Káju rád, protože měl na všechno vlastní úsudek. Jednou faráře odvolali ze školy k nemocnému a místo něj přišla vykládat dcera faráře, která dostudovala pedagogiku. Kájovi se nelíbila – měla vlasy jako kluk a sukně – usoudil, že ta toho moc nepoví.

Kája se zlobil, že páan farář musel přerušit svůj výklad, ale brzo se radoval, protože páan farář se vrátil. Přišel s brašnou a dokončil hodinu.

Podle Káji byl páan farář nejvznešenější a nejkrásnější člověk na světě a byl s P|pánem Bohem.

Jednou maminka stonala a byl u nich farář. Šel, jako kdyby svatý z oltáře sestoupil. Doma byla vydrhnutá podlaha, tatínek přinesl čerstvé smrky, na stůl dal bílé ubrusy a na chodbě zapálil Františka. Páan farář přišel s P|pánem Bohem a s brašnou. Když šel od nich, Kája ho doprovázel. Farář si pověsil brašnu na ruku a Kája poprosil, jestli by mu ji nemohl nést, pan farář mu to dovolil.

Kája se zastavil pár kroků před kostelem, pokřižoval se, smekl čepici, přesně tak, jak ho to maminka učila, a už byl u chrámových dveří. Kája na dveře kostela zaklepal.

Páan farář se ho zeptal, proč klepe na dveře kostela. Kája mu odpověděl, že si myslí, že tu páan farář bydlí. Ale páan farář ho pobídl projít ještě pár kroků po chod{n}<in>íčku k vratům – tam páan farář bydlel.

Na faře Kája dostal od fařářovy maminky jablíčka a buchtu. Od pana faráře dostal obrázek anděla strážného.

Kája šel domů a zapomněl na odpolední školu. Přišel domů zamyšlený – páan farář nežije v kostele a má maminku, já mám obrázek, buchtu a jablíčka. To vše Kája vykřikoval ještě za plotem.

Rodiče Káju nehubovali za to, že nebyl to odpoledne ve škole, bylo to pro chlapce až příliš mnoho radostí, tak se nedivili, že na školu zapomněl.

{Blížil se Štědrý den}<in>. Byl Kája hodný? Nadělí mu Ježíšek dárky? Kája by chtěl foukací harmoniku, natahovacího panáka a další věci. Maminka dala podmínku, že aby mu Ježíšek nadělil, tak musí poslouchat, a tak Kája poslouchal.

Tatínek šel do školy, a tam na Káju slyšel samou chválu, páan farář řekl otcí, že ho vychovávají dobře, vedou ho k Bohu, a tak je nezarmoutí.

HRD_K5_334_t_1

1 LIDSKÉ RUCE – STÁŘÍ A MLÁDÍ

Stáří a mládí. Je nějaká hranice, nějaká čára, která dělí mládí a stáří? Je nějaká doba, odkdy je člověk starý a odkdy mladý?

Říká se, že staří lidé jsou vlastně děti. Naše rodiče se starají o nás, dokud se nepostavíme na vlastní nohy a potom se to obrátí a ve stáří se o ně staráme my.

Hodně starých lidí – jsou vlastně pořád mladí, ale v duši. Umí se radovat ze života víc než spousta mladých lidí. Samozřejmě, záleží na přístupu starého člověka ke stáří. Někdo si stáří vůbec nepřipouští (hned si musím vzpomenout na hrdinku filmu ženy v pokušení) a někdo se pomalu připravuje na smrt a nadává na mladou generaci, třebaže to nemyslí zle a prostě té generaci závidí.

Mladý člověk se taky může chovat jako starý člověk, aniž by si to třeba uvědomoval a svoje chování předkládá světu jako klidné a vyspělé.

Můžeme taky uvažovat nad spojením „starý mládenec“. Urážíme tu snad stáří? Nebo se vysmíváme mládí?

Nikde {a nikdy}<in> nebyla stanovena hranice, odkdy je člověk starý. Je to v každém člověku, v jeho nitru, jeho pocitech, stavech. Neměli bychom soudit o člověku podle věku. Mladý člověk nemusí mít tolik zkušenosti, jako starý člověk. Starý člověk si ale nemusí umět představit dnešní život mládeže. Zkrátka, odsuzování tu není na místě.

Není tedy žádný faktor, který by odděloval mládí od stáří – až na ruce. Na ruku se neprovádějí plastické operace, nevyhladíme na nich vrásky, nevápichneme si do nich botox. Můžeme se o ne starat, dopřávat jim lázně a různé pečující krémy, ale stáří stejně neutečou. Možná dnes je to opravdu jediný způsob, jak poznat stáří. Ale záleží na tom? Nemáme se prostě jen k lidem chovat tak, jak bychom chtěli, aby se oni chovali k nám? A záleží na tom, zda mi pomocnou ruku podaří starý nebo mladý člověk?

HRD_K9_325_t_1

Česká republika po parlamentních volbách 2010

Na úvod bych chtěla říct, že jsem se nikdy o politiku nezajímala. Doma v Kišinevě jsem nevolila, protože mi nebylo osmnáct, v České republice možnost volit také nemám, nejsem totiž občanem tohoto státu. Z toho plyne i můj „nezájem“ o volby a politické programy. Přiznávám, že v tomhle směru jsem laik.

Možná, že bych výše uvedeným laikem zůstala i nadále, kdybych se nekonaly volby 2010. Začalo to propagačními plakáty po celém městě. Ano, nic nesprávného na tom není, jsou to volby, reklama musí být. Ze začátku jsem to brala jako samozřejmost, pak se mi začalo zdát, že těch plakátů je nějak moc. Vlastně víc než to, ztěžila jsem hledala nějakou jinou reklamu, netýkající politických stran. Jednou jsme jeli s rodičema na výlet. To, co jsem viděla mě vyděsilo – stovky plakátů podél silnice. Pracovala jsem delší dobu v marketingu – vím, kolik jedna reklamní plocha stojí... A teď to vynásobte.

Tak tváře politiku mě všude pronásledovaly po dobu několika měsíců. Už jsem znala všechna jejich jména a všechny sliby. ~~Tak si~~ Myslím si, že je to úspěch, ~~i eizi~~ dosáhli toho, že je zná každý cizinec. Ale jednotlivým stranám to asi nestačilo, aby u voleb uspěly, začaly {nadávat navzájem -> navzájem nadávat}. Žila jsem v různých zemích, ale poprvé v životě jsem viděla, aby na plakát se

davali nepovedené fotky konkurentů a otevřeně se psalo „Nevolte je, jsou špatní“. Copak takhle se získává přízeň lidí?

Ráda bych řekla, že tím to skončilo, pokud by se nestalo násedující – do schránky mi začaly chodit letáky, na kterých bylo uvedeno co všechno ten „špatný“ politik má a jak okrádá občany. Chodili mi dokonce legrační složenky s výhrůžkou, že když nezvolím tu či onu stranu, musím složenku se státním dluhem zaplatit... Nemohla jsem ani v klidu používat internet, všude se mi otevírala reklamní okénka se šťastnými úsměvy slibujícími lepší život...

Jsem ráda, že je po volbách. Lépe se mi o dýchá když jedu v autobuse a koukám do okna. Pokládám si otázku – co čeká Českou republiku teď? Raději nechci hledat odpověď. Na jednu stranu jsem ráda, že volit nemůžu, protože opravdu nevidím „správnou volbu“. Na druhou stranu si myslím, že je to celkem jedno, protože všechny strany mě přesvědčily o tom, že ty ostatní strany jsou „špatné“. A já jím věřím.

HRD_K9_326_t_1

Příhoda s rozinkami a Štědrý den

Kája už pochopil, že škola není les. Nejvíc se mu ve škole líbilo náboženství. Pan farář vykládal o ráji, Bohu, stoření světa a Kája nemohl spustit oči z jeho rtů. Doma to už všechno slyšel mnohokrát, ale tak pěkně! Jednou pak farář povídal, že Bůh každému člověku přidělil anděla strážného aby ho chránil od všeho zlého. Když se chová člověk slušně, anděl se usmívá, když špatně – pláče. Kája mu na to odpověděl, že mu teta říká, že musí mít dva anděly, jinak by už si dávno zlomil vaz. Farář se jen pousmál a řekl, že Kája zřejmě moc zlobí. Měl Káju však moc rád.

Jednou faráře odvolali k nemocnému a místo něj poslal řídící do školy dceru z učitelského ústavu. Kája byl moc zklamaný. Tato holka se mu vůbec nelíbila. Vlasy měla krátké jako kluk a k tomu ještě sukni. Kája si byl jist, že toho moc nepoví. Naštěstí Káju čekala velká radost, farář se ~~bz~~ brzy vrátil a dokončil své vyprávění. Kája si pomyslel, že pan farář je tím nejkrásnějším člověkem na světě.

Pan farář měl u sebe brašnu, kterou přehodil přes ruku a Kája si vzpomněl, že jednou maminka zle skonala a za ní taky tehdy přišel farář. Tatínek mu řekl, že farář přijde s Bohem. Když Kája tehdy faráře zahledl, opravdu měl pocit, že farář jde jako svatý. Tatínek ten den přinesl domů smrčky a zapálil svičky, bylo to moc hezké. Když teď Kája viděl, že pan farář nese brašnu, zachtělo se mu farářovi pomoci. Pan farář mu ji ochotně svěřil. Kája šel pár kroku před farářem a když se zastavil u kostela pokřižoval se jako ho učila matka a zaklepal na dveře, myslel totiž, že tam pan farář bydlí. Pan farář se zasmál a řekl, že má jít dál po chodníku ke vrátkám. Navštěva u faráře se Kájovi moc líbila. Dostal od farářovy matky jablka a buchty, od pana faráře obrázek anděla strážného.

Když se pak Kája vracel domů, měl ve hlovičce tisíc myšlenek a divil se, že pan farář nebydlí v kostele, že má maminku jako on... Doma Kájovi nikdo nenadával, všichni viděli, jaká že pro Kāju to byla velká radost. Kája se zeptal, zda (O něco později byl Kájův tata) může dostat na Štědrý den výsňené dárky – harmoniku a panáčka se špagátkem, který roztahuje nožičky a ručičky. Maminka odpověděla, že by měl být moc hodný. A od té doby Kája poslouchal a poslouchal.

Když pak tatínek šel do školy, slyšel o svém synovi jenom hezká slova. Farář mu tehdy řekl, že Kája dostává tu nejlepší výchovu – je veden k Bohu.

TES_DK_001_t_1

Feminismus je taková zajímavá ideologie, která je založena podle principu, že ženy mají důležitější role než jako i muži ve společnosti a zároveň i v celém životě. Ve skutečnosti {F|f}emenismus je sociálně-politická ideologie, která umožňuje ženám mít platnost práva všech práv ve společnosti. Je to snaha, aby všichni ženy měly stejné práva jako muži. „Féemenismus“ snaží se vyloučit diskriminace žen a pomáhá vyrovnat platnost práv. Tá ideologie se vznikla v 18 století, ale dostala svou nejvyšší role až v roce 1960. „Femenismus“ se skládá z různých ideologických směrů a skupin. To prostě souvisí s různými činy, které se konaly v různých zemích a v různých historických obdobích. V současnosti v některých zemích „{F|f}emenismus“ ještě není možný kvůli státních zákonů a tradice.

TES_MV_001_t_1

Feminismus je hnutí, které obvykle podporují ženy, ale v dnešní době muži taky stavají členy různých feministických hnutí a bojují za své práva. Můžeme najít jak odpurce tak i zastupce feministické teorii.

Víme o různých typech feministek: liberální, radikální a dokonce i marxistické feministky. Jenom díky snahám feministického hnutí, ženy mají volební a jiné občanské práva. Teď ženy se nebojí mluvit o domácím násilí nebo o nerovnoprávním postavení žen na trhu práci. Ale určité feminismus má také temné stránky. Ženy mají možnost se dostat na vrchol karierního žebříčku ale při tom zapominají na to, že jejich biologický věk už téměř skončí. A to znamená, že šansa aby mít dítěte je docela malýa.

TES_TCH_001_t_1

V minulém roce celá Česká{neoscenovaný vršek textu}<co> Republika oslavovala 20-té výročí Sametové revoluce. Byl to obrovský festival, tisíce lidí šlo na demonstrace, a ve vzduchu bylo cítit štěstí. Historické, dva roky po tom co se stala Česká Republika nezávislá, staly se dvě velmi důležité věci v mém životě. Poprvé, jsem se narodil, podruhé, Ukrajina si též vybojovala svoji nezávislost. Obě dvě republiky konečně dosáhli toho, za co jejich patrioti bojovali strašně dlouho. Jenom že je celkem slušně říci že je evidentní rozdíl mezi našemi situacemi. Česká republika se stala nezávislá na SSSR, a Ukrajina de facto byla jeho součástí. Ačkoli, Ukrajina se stala nezávislá na svém „starším bratru“ –

Ruské Federace. Dneska už máme trochu odlišnou situaci než jsme měli v době 80. a 90. let.

Upřímně řečeno, já mám velké pochyby co se týče toho, že Ukrajina vůbec nezávisí na Rusku. Výsledky jsou však vidět, ale, podle mě, po inauguraci nového ukrajinského prezidenta Viktora Janukoviče, který je jednoznačně podpořen Ruskem finančně a {propagandisticky|pro pagandisticky}, všichni budeme mít šanci vidět zpětný průběh v rozvoji Ukrajiny.

Takže, na začátku 90. let Ruská Federace, jak ji známe dneska, měla projít několik velice těžkých kol změn. Poprvé, byla to změna z planované ekonomiky k takzvané tržní, čeho, myslím, nedosahla ani dnes. Rusko je v podstatě stát s neskutečně obrovskými možnostmi rozvoje. Ve srovnání s jinými státy. Rusko má vesmírné prostory a přírodní zdroje. Přesto, dá se říci, že to, co máji dneska je jenom maličká část {neoscenovaná pravá část textu}<co> toho, co by mohli mít. To se týče z jiné sféry, jako jsou sport, lidské zdroje, hrubý domácí produkt a tak dále. Průměrní úroveň života ve velkém městě a vesnicích se rozlišuje tolik, že někdy je to možné najít v Rusku lidi ve věku 18ti let a více, které ve svém životě ani neviděli v televizi. Pokud se týče Ruského zbrojního průmyslu, můžu říct že toto je téměř jediná sféra, která se víceméně zachránila. Je to celkem těžké najít jakékoliv významné progresy za posledních 20 let. Přece jenom všude v ruských sdělovacích prostředcích je vidět silná propaganda a „láska“ obyčejných lidí ke svému prezidentovi a krajině. ~~Pe~~ Původně, Rusko vždy potřebovalo silného imperátora, a jeho dneska jistě mají. Nehledě na to, není to už ten velký silný medvěd jako ho známe z dob SS. Je to pobud {neoscenovaná pravá část textu}<co> nebo spíš zraněné zvíře.

TES_TCH_002_t_1

Je feminismus sprosté slovo?

Pro začátek chci říct, že jsem tady skoro jediný chlap ve třídě. A právě proto je to těžké posuzovat, jestli je to sprosté slovo, nebo není. Sprosté to slovo určitě není, aspoň kvůli tomu, že se hodně používá úplně všude. Ale význam, ~~kte~~ který ono má, zlobí mnoho lidí. Většinou, samozřejmě, to jsou muži. Z historického hlediska, situace je taková, že posledních 100,000 let muž vladnou ženou. Bylo to tak, že muž je hlavní v rodině, může přijmá rozhodnutí, a je pochopitelné, že to ~~nenechavalo nějaký~~ z nějakým způsobem ovlivnilo mužské geny. Nic se nemění tak rychle, jak to máme dneska. Normálně, příroda může potřebovat stovky roků, aby aspoň trochu změnil něco, {včetně}<in> lidské povahy je třeba nějaký čas, aby si muži uvědomili, co je dobrý, a co je špatný. Podle mě, muže a ženy musí mít stejní práva a podmínky. Ale to se nestane moc rychle. Je třeba čas a trpělivost.

TES_XZ_001_t_1

V naší době lidí často používají slovo „feminismus“. Pod tímto slovem si myslí na ženy, které odmítají mužskou pomoc a chtějí dělat mužskou práci. Ale je to opravdu tak?

Co vlastně znamená „feminismus“?

Všechno se začalo z toho, že ženy neměly právo hlasovat. Já si myslím, že to je není spravedlivě, a to není jenom proto jsem žena, ale {je to}<in> objektivně. Když {d/s}ostali právo hlasovat, otevřela se spousta i dalších možnotej.

Kdo řekl, že žena nesmí třeba vodit auto? Nebo být šefem nějaké firmy? Myslím, že může, když má na to hlavu a možn <.> Kdybych muži ne vymysleli nějaká pravidla kdo co musí dělat, a neomezovali by ženska práva, žádný „feminismus“ ve významu „můžepodobná žena“ neexistoval by.

UJA_GY_001_t_1

Většina z mých zajímavých zážitků je z letních prázdnin. Narodila jsem se na jihu Ukrajiny a cesta k ě Černému moři trvala asi 2 hodiny a k Azovskému ještě méně. Takový výlet s rodinou a kamarády jsme mohli dělat často, a hlavně, to nestalo hodně peněz. Odpočívali jsme na písčinych {p|b}lážích, hráli jsme, chytali jsme bronz, plavali jsme a pak jsme jedli čerstvé ovoce a pořád se smáli. Nejčastěji se tam jezdilo se stanem, takže večer jsme seděli u ohně, zpívali jsme<in> písničky a sestra hrála na kytaru, a nad námi bylo vysoké, tmavomodré nebe a nekone a hvězdy, jako perly... A nebylo nic nepříjemného, cítili jsme se v pohodě a klidu. Chaos mizel z hlavy a byly jenom čisté myšlenky.

Jak se mi stiska po té době...

UJA_GY_002_t_1

Česká republika se nachází v centru Evropy. Hlavou státu je prezident. Počet obyvatel se pořád kolisa kolísá, protože se Češi stěhují do jiných států, a cizince se stěhují do ČR. Je to teď častá tendence po celém světě. Sousedi České republiky jsou: Rakousko, Německo, Polsko, Slovensko, Maďarsko.

Velkou výhodou je, že možnost cestovat po celé Evropě díky Šengenské zóně nemáme žádné hranice a za pár hodin {se}<in> dostaneme například do Drážďan. Ale i Česka republika ma hodně historických památek, nimiž láká turisty rok za rokem.

Z mého hlediska – ČR je rychle se rozvíjející stát ve středu Evropy, což je výhodná poloha a má všichni podmínky pro klidny život.

UJA_GY_004_t_1.

Téma 1:

Myšlím si, že slova české národní hymny nejen popisují krásu České republiky poetickým způsobem, ale také vyjadřují hluboký cit celého narodu ke své země. Zalíbilo se mi, že česká hymna není bojovná a vzbuzuje v lidech úplně jiné cíty na rozdíl od těch, které jsem slyšela dřív.

Ale opravdu se tady žije tak dobře? Da se o tom přemyslet. Avšak každý stat má své určité vyhody a nevychody. Co tak na první pohled zaujme cizince? Pitoreskná příroda, obrovské množství kulturních památek a klid...

Člověk si celý život hledá domov, aniž na to myslí<.> Je to vnitřní potřeba jedince, jelikož je to přírodní touha najít své místo v tomto velkém sř světě.

Ačkoliv pojem „domov“ vnímame spíše jako materialní věc, není to úplně správný názor. Vždyť domovem je nejen místo, v němž se cítíme dobře, ale i lidé se nachazející kolem nás.

A proto tato krásná země se svými otevřenými lidmi může být pro někoho skutečným domovem.

UJA_GY_010_t_1

{Praha, 5. 10. 2009 Ahoj Jakube, jak se máš a co děláš? Já se mám moc dobře. Omlouvám se, že jsem ti dlouho nepsal. Minulý měsíc začal semestr a já mám moc práce. Studuju teď češtinu na Albertově. A co je u mě nového? Nic moc. Včera večer jsem šel s kamarádem do restaurace} <dt> v centru Prahy. Dlouho jsme čkali na jídelní kartu. Obsluha byla pomalá. Objednali jsme si bramborový salát, zeleninu a řízek. Čkali jsme na jídlo asi půl hodiny a nam přinesli připálený řízek a vařenu zeleninu. Samozřejmě nam to nechutnálo. Rozhodlí jsme se objednat si něco sladkého.

Když čkali na jablkový zavín, popovídali jsme si o našem životě, učení na Albertově, o rodině. Potom přineslí nam jablkový zavín a on strašně smrdel a vůbec nam nechutná. A pak poprosili účet. A byli jsme moc překvapení, když jsme uvidili účet na tisíc korun. Samozřejmě jsme si stěžovali a večeři byla zdarma. Byl jsem spokojený, ale už nikdy nebudu jít do te restauraci.

UJA_GY_011_t_1

Můj nejoblíbenější svátek jsou Vánoce. Oslavujeme Vánoce velmi veselo. Obvyklé se schází celá rodina. Vzdiský připravujeme velké večeři, na stole musí byt 12 jídel. Všichni se popovídají a přejí hodně štěstí a zdraví. [J']indy jedeme na Vánoce k babičce, ale není to každý rok, protože babička bydlí moc dáleko, asi 660 km od Kyjewa. Ale když uděláme takovou návštěvu, to je velké a šťastné překvapení pro babičku. [J]e to moc příjemný a pěkný svátek. Už se na něho těším!

UJA_GY_012_t_1.

Nebudu Vám lhat. Sportuju nerada. Myslím si, že jsem liná a raději budu ležet na gauči a číst nebo malovat, Ale-j než běhat brzo ráno. Ale jako zábava {mi} <in> zajímá kulečník. V televizi ráda se dívám na plavání. A vždycky jsem ráda, když se vítězkou stane známá ukrajinská sportovkyně Jana Kločkova. Můj synovec taky rád plavá. Přestože je malý, už na jaře půjde na trenink do bazenu.

Vychovávame maleho šampiona, i když se nestane nejlepším, je to ale dobře sportovat!

UJA_KP_001_t_1.

V lete jsem odpočívala v Americe. Ta dovolena potřebovala mnoho peněz, ale to toho stálo. Byli jsme na písčitém pláži v Miami, tam bylo hodně lidí a celkem chaos. S Miami jsme jeli do Disney Worldu. V Disney Worldu bylo hodně dětí, všichni byli šťastní a se smáli. Rozhodli jsme se podívat na vodní svět. Bylo tam hodně různých velkých ryb. Stáli jsme u bazénu a dívali se na akvárium, chtěli dát rybám ryby. Jeden delfin vyskočil z vody a ukradl z mých rukou talíř s rybou. V začátku jsem ležela, a potom se smála.

UJA_KP_002_t_1

Česká republika byla vyhlášena v roce 1993 po rozpadu Československa. ČR leží v centru Evropy, má hranice s Polskem, Německem, Rakouskem a Slovenskem. ČR není velká, ale má deset milionů obyvatel. ČR má velké množství památek a historických památek. Miliony turistů každý rok navštěvují krásná místa ČR. Hlavním městem státu ČR je Praha. V Praze sídlí prezident ČR a jeho vláda. Praha leží v centru ČR, a celá ČR na mapě vypadá jako hlava medvěda. ČR jsou samostatné, čímž vyvolávají zájem sousedů. V zimním období české hory jsou oblíbeným místem turistů, v létě takovými jsou české minerální lázně.

UJA_KP_003_t_1

Jídlo v lidském životě hraje velkou roli. Pro mě jídlo je jako prostředek k životu. A také je pro mě velmi důležité, aby to jídlo bylo zdravé. Není možné dělat kulturu z jídla. Pro jídlo platí stejné pravidlo, jako pro celý život: Můžeme téměř všechno, ale s mírou! Přece člověk jí aby žil, ale nežije aby jedl.

UJA_KP_004_t_1

Téma: „... zemský ráj to na pohled ...“

Česká republika leží v centru Evropy, je obklopena různými zeměmi s jinými kulturami.

ČR z mého hlediska má velmi přátelský přístup, její politika není agresivní ve srovnání s Německem, Rusko atd. A taková politika ČR přelíbá pro cizince.

Jsem v Praze bydlím skoro dva roky, ale už se cítím jako kdybych bydlila tam celý život. Můj život v ČR je klidný a příjemný, a proto mám pocit „domova.“ Domova ve kterém jsou láska, bezpečnost a věra, věra v nejlepší věci.

Libí se mi krásná příroda ČR, která opravdu je ráj. Rada jezdím na výlety po ČR a neustále mě překvapují její krásy.

Teď už přesně můžu říct, že slova české národní hymny správně popisují Česko.

Po návratu do ČR z dovolený nebo z Ruska v pražském letišti jsem říkam: „Hura, jsem doma.“

UJA_KT_001_t_1

Loní jsem své letní prázdniny strávila se svou kamarádkou v malem městečku vedle moře. Od rana do večera jsme se valily na pí[c,]ečném pláži, koupaly se a odpočívaly od hluku města. Jednoho dne jsme se jako obvykle opalovaly na našem oblíbeném místě, kolem nás nebyli žádné lidé. Najednou jsem uslyšela bližící mužské hlasy, otevřela jsem oči, zvedla jsem hlavu a uviděla par bežících k nám mužů. Cítala jsem uvnitř sebe zmátka chaos, nevěděla jsem čeho musím čekat. Pokud jeden z nich něco nám křičel, druhý vzal tašku mé kamarádky a utekl. Nebyly v té tašce žádné peníze ani mobil, ale stejně to byl nepří jeamný zažitek. Po nekolika hodinach jsme byly v uplné pohodě a smály se z toho co se tám {stálo|stalo}.

UJA_KT_002_t_1

Česká Republika se nachází ve středu Evropy. Je to malý stát s asi desíti miliony obyvatelů. Sousedí České Republiky jsou Německo, Polsko, Slovensko a Rakousko. Prezidentem je Václav Klaus. Česko má moc důležitou geogkafickou polohu a příjemné podnebí. V souvislostí s tím existuje na území České Republiky hodně sidel, které patřily královským dinastijím. V dnešní době většina z tichto hradů a zámků jsou považována za historické památky, které ročně navštěvují tisíce turistů.

Česká Republika je krásná země s okouzlujícím hlavním městem Prahou.

UJA_KT_003_t_1

Myslím si, že jídlo je důležitým zdrojem energie kterou člověk potřebuje pro normalní existenci. Samozřejmě, jídlo musí být zdravé a účinné pro lidský organizmus. Potřebujeme občas kontrolovat svůj jídelniček, abychom nepřeháněli s užíváním nevhodných potravin. Ale příliš sebe ohraničovat taky nemusíme, potřebujeme přece různorodou výživu, která bude nás zasobovat všem, co potřebujeme pro normalní život.

UJA_KT_004_t_1

Téma 2.

Generační problémy existují. Od Už od pravěku a pokračují svou existenci i v současné době, neboť jsou to problémy, které se tykají nejen psychologii konkrétní osoby, ale i p společenské psychologii.

Problémy {ve vztazích}<in> mezi starší a mladší generaciemi byly popsány v pracích mnoha světoznámých filozofů, psychologů a spisovatelů. Ale navzdory tomu žádné universalné řešení těchto problém dosud neexistuje. Nejvíc konfliktů mezi mladěži a dospělými lidmi vzniká v těžké přechodná době dospívání, jelikož

vnitřní psychologické potíže, které se objevují u člověka v období puberty, uskladňují styky se staršími lidmi.

V této těžké a psychicky náročné době puberťáci neuznávají autority u starších lidí a víc důvěřují svým vrstevníkům. Podobným chováním se vzdalují od rodičů, učitelů a jejich péče.

Obdobím těžkého dospívání a problematických vztahů s rodiči a dospělými praechází každý jedinec. Výsledky dospívání se projevují ve změnách povahy a vnímání skutečnosti. Aby tyto změny měly pozitivní charakter, každý dospívající člověk musí dostávat podporu od starší a zkušenější osoby.

UJA_KT_010_t_1

{Ahoj Jakube, jak se máš a co děláš? Já se mám dobře. Omlouvám se, že jsem ti dlouho nepsal. Minulý měsíc začal semestr a já mám moc práce. Studuju teď češtinu na Albertově. A co je u mě nového? Nic moc. Včera večer jsem šel s kamarádem do restaurace ...}<dt> Tam jsem si objednal řízek, brambory a něco sladkého. Obsluha v té restauraci nebyla moc rychlá. Za hodinu nám přinesli jídlo. Můj řízek byl připalovaný. Po jídle jsme si trochu popovídali a poprosili jsme účet. Číšník přinesl ho za další půl hodiny. Pak jsem zjistil že účet není {i} náš. Nebyl jsem spokojený, proto jsem si stěžoval na nekvalitní obsluhu a skažené jídlo. Zaplatili jsme kartou, vůbec jsme nedali spropitné.

UJA_KT_011_t_1

Můj nejoblíbenější svátek je Vánoce. Na tenhle svátek se schází celá rodina. Oslavujeme Vánoce vždy doma. Na návštěvu čekáme většinou odpoledne. Matka peče můj oblíbený koláč. V tento den máme hodně překvapení a dárku. Večer sedíme všichni kolem vánečného stromu a povídáme o svých plánech na příští rok. Na tenhle svátek všechna rodina je šťastná a veselá.

UJA_M4_001_t_1

Když se sestrami vzpomínáme na letní prázdniny u babičky, tak vždycky se smežeme. Z nejoblíbenějších vzpomínek je tá, kterou jsme zažily na písčité pláži u řeky. Skoro každý den ~~de~~ jsme dostávaly peníze na bonbony, šli jsme pro je do obchodu a běžely se opalovat. Chytaly jsme bronz většinou bez plavek. Ale jednou k nám z lezsa vyskočili kluci, viděli byste ten chaos který vznikl na pláži – někdo skočil do vody, někdo uběhl do lesa. Tě kdo byl v lese měly pohodu, aspoň mohly se přikryt větví, ale te holky které byly ve vodě se cítily nepříjemný chlad. Zachránili nás jejich rodiče, ale byly ony modrými zimou.

UJA_M4_002_t_1.

Ríká se, že Česká republika je středem Evropy a žije tam přes 10 milionu obyvatel. Sousedi z Polskem, Německém, Rakouském a ze Slovenskem. Hlavní město je krásná Praha. Návštěvník bude osloven historickými památkami, které potká skoro na každém kroku své cesty po Praze. Může si vytvořit bohatý

kulturní program: jít do divadla, navštívit výstavy, galerie. Co se týká politiky, tak o tom moc nenapišu. Vím jenom že má prezidenta.

UJA_M4_003_t_1

Eva, kadeřnice

Já se připojím k minění pani účetní. Podle mého naroryu, skoro v každém jídle jsou složky, které potřebyjeme, a i když jíme nezdravě, tak ono nám většinou velmi chutná, a už máme pocit štěstí. Táto kombinace dává nám dlouhý, zdravý život. V rodině máme celoživotní motto „Všechno z mirou!“

UJA_M4_004_t_1

Česká republika – když jsem to slyšela před mnoha lety, v tu dobu spíš spojovala s Československou republikou, tak ~~před~~ jsem představovala – Karlovu univerzitu, švejka, český gránat, motorku Java atd. Teď už žiju v Čechách skoro 10 let, a můžu říct – to je můj domov. To místo, kam se ráda vrátím pokaždé, jak v zlé minuty, tak i v radosti.

Jsem cizinka a určitě se poravnovám svůj stát, kde jsem se narodila s místem, kde žiju. Upřímně řečeno se mně líbí v Čechách víc. Tady já mám pocit bezpečí pro sebe a pro děti. Z mého hlediska v republice existuje demokracie. Stačí jenom se podívat na poslední volby, které proběhly 28. května. Nikdo nevěděl jak to dopadne. To je demokracie! Kromě toho podle mě mají dobrý socialní program – podporují chudí lide, ale natolik, že se to nedá využít těm, kdo může pracovat, ale nechce.

Na konci můžu jenom „prohlásit,“ že má štěstí ten kdo bydlí tady, protože má nejen krásnou přírodu a zlatou Prahu, ale i bohaté historické památky.

Ať žije Česká republika!!!

UJA_MH_002_t_1

Dneska ~~bu~~ řeč bude jít o států, ležícím ve srdce Evropy. Již o čem půjde? Správně, o České republice.

Tato krásná země s více než desítkami milionů obyvatelů je prezidentskou republikou. Ale je slavná svými historickými památkami. Sousedi České republiky (Poláci, Němci, Slováci a Rakoušaně) přijíždějí tady, aby se na ~~to~~ ~~podívali~~ tuto nádheru podívali. A to stojí za to! Česká republika má hodně historických památek, které se chrání UNESCO. Ale i pro studenty, které se nezabývají historií, je tady zajímavá místa. ~~To jsou~~ To jsou hory, hezká příroda a jiné.

Přijíždějte se podívat do České republiky.

UJA_MH_004_t_1.

„Naše mládež miluje luxus. Nemá správné chování. Neuznává autority a nemá úctu před stáří. Děti odmlouvají rodičům, srkají při jídle a tyranizují své učitele.“ (Sokrates)

Základem tohoto tématu je problem ve vztazích různých generací, totiž mezi dětmi a rodiči. Zkusíme se teď ponořit do leccjakých hloubek toho problému.

Myslím si, že na stejný problem narázil každý člověk žijící na naší země. A ve každém věku se toho týká z různých hledisek. Nejdřív jako mládež, pak jako dospělý člověk. Proč se to tak stává? A hlavně jak se můžeme tomu vyhnout? A dokonce, je-li to vůbec možné, vyhybat tomuhle problému?

Nejsem si jistý, jelikož nemám dlouhý život, ale zdá se mi, že je to možné. A tady je několik mých poznámek.

První a nejdůležitější věc je to, že musíme poslouchat jedni druhých, a navíc nejen poslouchat, ale i slyšet.

Druhá je těžká a jiná, nýbrž si ji taky musíme vážit. Musíme zkoušet postavit se jinak, a to sice znamená: zkoušet se dívat na svět z toho jiného stanoviska

Není ovšem, že není to tak jednoduché, ale zkuste opravdu to, {škrtlá čárka za slovem}<co> zkuste. Jinák už nechci zdřovat Vás čtením ~~těch~~ toho textu, a tím to končím.

UJA_MH_010_t_1

{Praha, 5. 10. 2009 Ahoj Jakube, jak se máš a co děláš? Já se mám dobře. Omlouvám se, že jsem ti dlouho nepsal. Minulý měsíc začal semestr a já mám moc práce. Studuju češtinu na Albertově. A co je u mě nového? Nic moc. Včera večer jsem šel s kamarádem do restaurace}<dt>

, ve který {si}<in> už chodili objednat několikrát, a bylo tam hezky. Kamaráda jsem už dlouho neviděl, a proto {jsme}<in> si chtěli popovídat. Dalí jsme {si}<in> vepřovy řízek, dvě kavy a chtěli ještě {si}<in> dát něco sladkého. Dlouho jsme diskutovali co si sladkého dáct. A poradila {si}<in> nám číšnice dat štrudel. Dalí jsme si ho, a stali na to čekat. Už bavili jsme {o}<in> něčem už asi hodinu a půl, ale nic ještě nejedli. Tenta líný obsluha přinesla přes půl hodiny připálený řízek a studený štrudl. Pro mě nebylo to chutna, pro mého kamaráda taky. Hrozně {jsme}<in> nachlašs řekli: "Učet, prosím!" Ale byla neměli jsme dost peněz s sebou a chtěli platit kartou, ale řekli nám, že kartou platit nemůžeme. Letel jsem do bankomatu a {musel jsem}<in> vzít hodně peněz. Do ~~ten~~ té hezké restaurace {už}<in> nikdy nepůjdu.

A co ty? Měl jsí něco zajímavého příští měsíc?

Měj se hezky,

Adam.

UJA_MH_011_t_1

Můj nejoblíbenější svátek jsou narozeniny. Myslím, že ten svátek je nejoblíbenější pro většinu lidí na světě. Líbí se mi, protože oslavovat ho vždycky veselíme. Ještě mám rád různé překvapení, a proto se mi líbí také. Rad ho oslavuji, protože ten den mají lidé velkou návštěvu, a schází se na ni hodně kamarádi a příbuzní. Ještě, myslím, že všichni lidé mají rádi dárky, a proto se ten svátek líbí spoustě lidí.

UJA_MH_012_t_1

Od začátku svého života jsem se na nějaký sport díval. A nějak jsem sportoval. Hrál jsem fotbal, basketbal, volejbal. Ačkoliv jsem se zastavil na volejbalu, hraju rád také fotbal, basketbal a tenis. A nikdy nezapomenu na nějaký závod v televizním programu. Včera jsem se díval na biatlon. Ruský mužský tým mohl vyhrát, ale prohrál a byl čtvrtý. Ale ženy byly lepší a stihly stříbro. A už se těším na zimní olympijské hry.

UJA_S4_001_t_1

Každé jaro se s rodiči sedneme za stůl a rozhodujeme se, kam kdo pojedete odpočívat na letní dovolenou. Jednou jsme spolu se starším bratrem vybrali Bulharsko. Měli jsme zajímavý návrh letět tam s mezinárodním mládežním programem. Všechno mělo být v pohodě, protože jsme slyšeli hodně dobrých komentářů, všichni, kdo tam byli, říkali, že se žádné nepříjemné věci tam nestávají. Když jsme ale přileteli a vyšli z letiště, přestali jsme se okamžitě smát. Místo vhodného slunečního počasí nás čekaly vítr, místo luxusního hotelu jsme museli bydlet v nějakých chalupách a žádný písčiny pláž tam také nebyl. Slíbila nám cestovní kancelář švédský stůl, každodenní večerní program a zajímavé výlety do okolí. Místo toho jsme měli ztrácet všechny peníze na jídlo a na dopravu do centra města, protože žádné akce ani švédský stůl tam stejně nebyl. Takový chaos jsem do toho ještě nikdy nezažila, a proto tu dovolenou budu pamatovat až celý život.

UJA_S4_002_t_1.

Česká republika a její místo v Evropě.

Česká republika je demokratický stát s počtem obyvatel přes 10 miliónů lidí. Hraničí s několika zeměmi. Například, jejími sousedy jsou Německo, Rakousko, Slovensko a Polsko. Vladu České republiky, obsahující Parlament, vrcholí Prezident Václav Havel. Česká republika láká turisty z celého světa svými vynikajícími historickými památkami, většina kterých se nachází ve hlavním městě – v Praze. Nejslavnějšími z nich jsou Pražský hrad – současná rezidence Prezidenta, a Karlov most, kterému je více než 600 let.

UJA_S4_003_t_1

Když jsem si četla názor učitelky v mateřské škole, hned jsem si vzpomněla na sebe samotnou. Souhlasím s ní a to není jen tak, poněvadž mám vlastní

zkušenosti. Bohužel, to jsou špatné vlastní zkušenosti, neboť dřív jsem neměla žádné omezení v jídle, a pořád jsem jedla navíc a hodně různorodého. Kvůli tomu jsem ztloustla, dostala komplex meněcennosti, zhoršila se již existující alergie, a to všechno ovlivňovalo můj psychický stav. Věděla jsem, že tak to pokračovat nemůže a úplně jsem změnila svůj vztah k jídlu. Teď jsem se vůbec zbavila sladkého a slaného, neboť říká se, že „cukr a sůl jsou bílý jed“. Ocitla jsem se jíným - zdravým, štíhlým a šťastným člověkem.

Od té doby všem doporučuju dodržovat aspoň nějaká pravidla, a formovat osobní styl života tak, jak chceme!

UJA_S4_004_t_1

Věčný problém ve vztazích mezi generaci

Rodiče, babičky a dědečci, učitelé... jedním slovem – starší generace, zabývá se pouhým stálým problémem. Nejde tady o zdraví, ale týká se to vztahů s tou mladší generací.

V čem spočívá oný stálý problém? Problém, který vždy vzbuzuje jak malé, tak i velké konflikty ve společnosti? Mnozí mladí lidé to nechápou, aniž to chtějí chápat. Pokud jsme mladí, máme svoje oči otevřené jenom na půl a proto vnímáme jen 50 procent z toho, co nám předvádí život. Vnímáme jen sebe samotné a svou budoucnost. Chceme zlepšit to, co máme díky svým předkům, chceme více. Pokud jde o ~~těch~~-ty starší~~eh~~ lid~~eh~~, stárají se o to, aby mládež nezničila kulturní následí a tradice. Táhleto situace mi připomíná profesora a studenta – praktikanta, který má ve vlastních rukou svobodu myšlení, ale ještě musí být pozorován.

Každá nová generace je souhrn čerstvých idejí, který má obrovskou hmotu. Díky němu se rozvívá všechno živé na naší planetě. Takže musíme davat přednost a pravo veta všemu novému a unikátnímu. Jenomže se musíme pečovat o to, aby ten hmotný souhrn nevybuchl tak, že by se civilizace začala rozvíjet opačným směrem.

UJA_S4_010_t_1

Ahoj Jakube, jak se máš a co děláš? Já se mám dobře. Omlouvám se, že jsem ti dlouho nepsal. Minulý měsíc začal semestr a já mám moc práce. Studuju teď češtinu na Albertově. A co je u mě nového? Noc moc. Včera večer jsem šel s kamarádem do restaurace ...} <dt> Chtěli jsme si popovídat a sníst něco neobvyklého, proto šli jsme do čínské restaurace. Objednal jsem si rybový řízek a můj kamarád si objednal smažené krevety. Obsluha ne byla ani rychlá ani milá, přinesli mi připálený řízek. Můj kamarád taky řekl, že ne {bylo} <in> mu chutné jeho jídlo. Pozvali jsme číšníka a on zeptal nás, jestli bychom chtěli něco sladkého. Nic sladkého jsme už nechtěli a proto jsme požádali účet a odešli z té restaurace. Číšník nedostal žádné spropitné. Doma jsme byli už spokojené a začali jsme hrát karty. Líbí se mi ta hra. Tak nemůžu si na nic stěžovat, protože ostatní večer byl moc hezký. Čekám na prázdniny a doufám, že přijedeš ke mně na návštěvu.

Měj se hezky, Adam.

UJA_S4_011_t_1

Můj nejoblíbenější svátek je Nový rok. Oslavuju ho vždycky se svou rodinou. Dříve, když jsem byla malá, přicházeli k nám na návštěvu všichni příbuzní a kamarádi. Organizovali jsme veselé party, připravovali jsme hodně jídla a moc se mi to líbilo. Ale teď máme jiný zvyk. Představte si, jaké jsem měla překvapení, když před dvěma lety mi maminka řekla, že oslavovat Nový rok doma už není moderní a budeme se jenom scházet v nějaké restauraci. Tenkrát jsem byla opravdu zklámaná, ale teď už jsem na to zvyklá.

UJA_S4_012_t_1

Já a sport.

Moje rodina je rodina sportovců, proto jsem už odmalinka znála, co to je fotbal a kdo jsou horolezci. Když jsem byla malá, nejraději jsem jezdila na kole, hrála s klucema fotbal a bruslila. Každou zimu jsme celou rodinou jezdili lyžovat. Ale teď už je všechno jinak. Už se tři roky nezabývám skoro žádným sportem, kromě tanců. Změnila jsem několik druhů tance. Teď v Praze přemýšlím o zajímavém návrhu tancovat salsu. To je takový energický latinoamerický tanec. Ještě jsem ho nikdy netancovala, ale budu to moc ráda zkusím.

UJA_VE_002_t_1

Česká republika se nachází ve východní Evropě. Tady jsou kolem 10.000.000 obyvatelů, celkem to má méně než v sousedních státech, například Německo, Rakousko a.t.d. Hlavní historická památka ČR se nachází v Praze. Je to Pražský hrad. Prezidentský dvůr také tam. ČR jedno z nejpopulárnějších míst v Evropě, protože má bohatou historii a kulturu. Hodně lidí navštíví ČR každoročně. Ceny nejsou tak vysoké, jako v celé Evropě, a počet historických památek je obrovský.

UJA_VE_003_t_1

Jídlo patří k základním potřebám člověka. Pokud tato potřeba nebude uspokojena, nemůžeš přemýšlet o ničem jiném. Určitě, bude lepší, když potrava bude zdravá a musí se jíst v určitém množství nutném pro energetický a zdravý život.

Ale v současné době je moc komplikováno dodržovat tato pravidla. Často člověk nemá čas na vaření a přípravu zdravého jídla, a proto existuje rychlé občerstvení. Myslím, můžeme jíst všechno, ale s mírou.

UJA_VE_004_t_1

Téma 2

Problém rodičů a dítěte opravdu není nový. Ještě spisovatelé před tisíci lety psali o něm. Změnilo všechno kolem nás, ale problémy máme stejné.

Podle mého názoru, dítě, když se narodí, jako čistý papír, proto jakim ono bude zaleží na výchovaní. ~~rodice~~ Té zaklady, kteří dítě dostané v rodině, budou zakladem jeho celého života. Rodice musí byt citlivý k vlastnostím svého dítě. Každý člověk je individúm a neexistujou určité pravidlo výchovaní. To co dobře pro jedného může mit špatný vliv na jiného. Každá hodina, kterou rodice věnovalí svému dítě bude zakladním čichlem pro budoucnost.

Rodiče a učitele musí mít stejný názor na výchovu a vzdělaní, jak pro klid mladeží, tak i pro uspech. ~~Ne~~ Můžu říct, že nebude navíc určitá přesnost. Uspech výchovy většinou zaleží na vlastním příkladě. Když dítě nejenom slyší jak musí byt, ale i vídí před sebou.

I když o tom možno mluvit nekonečně chtela bych říct, že bez lásky a važení mezi dětmi a rodice (nebo ucitele) nic dobrého nestáne v budoucnosti mladeží.

UJA_VE_010_t_1

{Ahoj Jakube, jak se máš a co děláš? Já se mám dobře. Omlouvám se, že jsem ti dlouho nepsal. Minulý měsíc začal semestr a já mám moc práce. Studuju teď češtinu na Albertově. A co je u mě nového? Nic moc. Včera večer jsem šel s kamarádem do restaurace} <dt> a ~~a-jsem~~ jsme si objednali salat, kurečí řízek a brambory. Obsluha byla špatná. Číšnik nevěděl co máěl v jeidelném listku. Když přines jídlo jsem uvidel ze řízek připálený a brambory také. ~~Chtel jsem~~ Pozval jsem vrchného, a jsem si stěžoval na jídlo a číšnika. Vrchní byl moc spokojený a obědnal nám něco sladkého zdárma. Potom jsme poprosili účet a {jsme} <in> zaplatili kartou. {Žádné} <in> Spropitné {jsme} <in> nedali. Popovídali jsme si ještě půl hodiny a {jsme} <in> posli domů.

UJA_VE_011_t_1

Můj nejoblíbenější svátek je Nový rok. Protože v ten den ~~můžu~~ se scházime se svymi kamarady a rodinou. Oslavime obvykle v restauraci, nebo máme návštěvu. To je docelá veselý svaték pro deti, a pro dospelý. Každý muset dostát dárek a dat dárek tim, koho miluje. Vždycky máme hodně překvapení. V 12 hodin máme krásný ohnostroj. Ded Mraz chodí ~~v rodin~~ po domam a pozdrává rodiny.

UJA_YF_001_t_1

Příběh z prazdnin

Stalo se to během mých letních prazdnin když mi bylo asi dvanáct let. Měli jsme svou malou loď a líbilo se nám cestovat po řece a odpočívát na písčných plážích. Jednou jsme se vydali na ostrov s našimi kamarády. Zatimco všichni dospělé jedli a pili, ja a několik dětí šli na procházku. Byli jsme v pohodě a vůbec jsme si nevšimli kde jsme. Kolem nás byl chaos a na zemi všude ležely různé kovové předmety: části lodí a jiné věci. Konec konců jsme se našli trochu peněz a navíc něco vypadající jako výbušina z filmů o valce. Když jsme se vratili zpátky, rodiče nás už hledali a řekli nám všechno o našem nepříjemném chování. Pak se smáli když uviděli naši špinavou „výbušinu“.

UJA_YF_003_t_1

Český stát vždycky byl a je důležitým místem pro celou Evropu. Je nejen nezbytným transportním centrem, ale také obrovský význam pro sousedi s hlediska kultury a vzdělání. Na území České republiky je spousta historických památek, které jsou zajímavé pro obyvatele různých zemí celého světa. Také Česko má dobrý politický systém, umožňující realizaci základních a nejzavaznějších prav a svobod člověka. Podle mého názoru nejkrásnějším městem je Praha, která je také sídlem prezidenta a vlády.

UJA_YF_004_t_1

Můj dojem o České republice.

Bydlím v Čechách od začátku roku 2009, totiž docela dlouho abych měl své mínění o této zemi.

Loni, když jsem přijel do ČR, zdalo se mi, že lidé jsou tady stejní jako v jiných evropských zemích. Kvůli tomu jsem měl ~~jsem~~ velmi pochopitelný v mé situaci pocit odcizení a trpěl jsem depresemi. Pak se pomalu můj názor změnil díky studování češtiny a komunikaci s různými lidmi včetně Čechů. Ačkoliv na začátku nebyla moje čeština úplně dobrá, během krátké doby jsem se seznámil také s českou kulturou a zažil jsem hodně zážitků. Teď už nepřipadají mi Češi takovými cizími a nepochopitelnými lidmi jako dřív. Mají méně předsudků vůči Rusům než jsem myslel. Ale nejvíc mě překvapili čeští úředníci, jelikož podle mé zkušenosti nejsou zlí a často ~~m~~ skutečně můžou pomoci.

Na závěr chtěl bych dodat, že Praha mi nejlíp vyhovuje jako místo bydlení díky své optimální velikosti, poloze a možnostem, které nabízí.

UJA_YF_005_t_1.

Pohádka

U lesa prší. Myška Hrabalka hledá místo ve kterém se skrýt. Na jednou zhlídne dřevěnou budku. Rozhází se kolem ní a na konec rozhodne se zaťukat. Protože nikdo neodpoví, vklouzne dovnitř a se tam schová. Za chvíli se ukaže ~~ž~~žába Kuňkalka, která také hledá nějaký kryt. Jakmile uvidí budku, na ní zaklepe. Myška Hrabalka jí odpoví a až ~~Ž~~žába Kuňkalka se představí, hned je uvítána dovnitř a zvířátká se skamaradí. Podobná scéna se opakuje ještě dva krát: nejdřív veverka Čiperka a za chvíli Zajiček Ušáček obevi tu samou bednu, krátce se rozhlídnou kolem ní, zaťukají na ni a když jsou uvítané se také schovají dovnitř, se přidají společnosti ~~M~~myšky Hrabalky a ~~Ž~~žaby Kuňkalky. Jak už se baví mezi sebou, přitoula se k budce hloupi medvěd Bručoun. Samozřejmě chce také najít nějaké suché místo kde počkat na konec deštěXXX<pd>. V okamžiku kdy schlídne bednu, hrne se k ní, zabouchá na ni a poručí dalším hostům ~~že~~ ať mu ~~ve~~uvnitř uvolní místo. Začne se cpát do budky, ale ta je příliš malá na něho. Tak se stane se že nakonec se bouda se rospadne. Na štěstí akorát přestalo pršet, takže myška Hrabalka, žába Kuňkalka, veverka Čiperka a zajiček Ušáček se rozejdou, deště medvěd Bručoun zustane sám bručet u zbidku bývalé budky.

UJA_YF_006_t_1

Úvahy na pohádku Miloše Macourka

O Makarónech, které šly na procházku je příklad "moderní" pohadky která se týče každodenní věci. Osobně si myslím že takové povídky by se měli číst dětem častěji než staré klasické pohadky, protože jednají o méně abstraktyvne subjekty, například o těstovynách v tomto případě. Vlasteně makaróny mužou rovnou být použitXXX<pd> na malou prezentační XXXcenku v průběhu viprávedení, a tak aby jsme vytvořili zajímavější příběh pro našeho dítě. Důležité je také nevnucovat ni dítěti nejaký neoblíbený typ pohadky, aby jsme nestratili jeho pozornost a neznechutnělímu to naše čtení.

UJA_YF_010_t_1

{Ahoj Jakube, jak se máš a co děláš? Já se mám dobře. Omlouvám se, že jsem ti dlouho nepsal. Minulý měsíc začal semestr a já mám moc práce. Studuju teď češtinu na Albertově. A co je u mě nového? Nic moc. Včera večer jsem šel s kamarádem do restaurace ...}<dt> a jedl jsem tipické české jídlo. a objednal si tipické české jídlo. Podívali jsme na kartu a rozhodli jsme se, že máme chuť na máso. Můj kamarád chtěl také něco sladkého a dál si kousek dortu. Když jsem jedl, stěžoval si na připálený řízek. Můj kamarád byl spokojený, proto ze ho baví rychlá obsluha a české pivo. Cena v účtu byla ne moc velká a dáli jsme spropitné.

UJA_YF_011_t_1

V Rusku máme hodně svátků, protože rusové má rádi oslavovat státní, národní a vlastní svátky. Můj nejoblíbenější svátek je narozeniny moje dcery. Je jí 3 roky, ale všechno rozumí a má moc ráda veselou oslavu, překvapení a dárky. Obvyčejne k ní na návštěvu chodí malé děti (její kamarádi a kamaradky), jich rodiče a naši příbuzne. Baví {se}<in> mě a moji manželku scházet s nimi v ten den.

UJA_YF_012_t_1

Ja a moje manželka máme rádi sport. Často chodíme spolu do fitness. Me Mně nejvíc líbí tělocvičovna {posilovna}<in> a kardiosála. Mé manželce líbí plavání. V letě rádi děláme potápění, proto každý rok jezdíme k moři. Když venku je teplo, rád běhám. Nejsem fotbalový fanoušek, jako většina mladých lidí v Rusku. Myslím že sport je zajímavější když sportuješ sám.